

Girona, 1 febrer 1960.

Sr. Jaume Vicens - Barcelona

Estimat amic: Espero que aquesta carta ja et trobarà a l'oficina "ferm i ceptat com una soca", disposat a recuperar el temps perdut (a la recherche du temps perdu) i etc. etc., etc. Jo també vaig estar una setmana inutilitzat per la grip i forta congestió, i una altra setmana que no sabia si estava bo o malalt. Res, noi, som mediterranis i els sota-zeros ens cuiden matar. Però ara que ja comencen a florir els ametllers, també començarem a ésser uns altres homes i a florir idees genials.

Vaig venir un dia a l'oficina, un dia que tu no estaves per brocs i en Costa també era al llit. Hi ha la Hispania revisada, de la que parlarem amb en Frederic i en Borràs i varem convenir en què cal que això vaig depressa, però que abans tu hi donessis un cop d'ull. Probablement ja ho hauràs vist.

Adjunto aquesta carta d'un meu admirador desconegut, no per vanitat, sino per què crec que vosaltres preneu nota o arxiveu els elogis dels vostres llibres (puix és clar que aquests elogis són tan per vosaltres, per tu, concretament, que has tingut l'idea i l'has portada a cap, com pels autors).

Quan em disposava a començar seriosament la tasca de les Institucions, rebo un voluminós paquet de DESTINO amb les proves, ingents, del llibre que varem traduir amb en Joan que al Cel sia. Suposo que tindrèfeina per un mes.

No sé si tu coneixies l'Arseni Ros, un cosí dels Colominas que de petit vivia amb ells i era el preferit de la Carmen, la teva germana. Doncs ara vinc del seu enterrament i els netges diuen que ha mort de surmenage puix dirigia el Banc Vitalici, la Zurich i no sé quantes coses més. Tenia 52 anys i era un individu que amb una talla semblant a la meva era més gros que tu, és a dir, un toro. I doncs bé, apliquem~~os~~-nos l'història i tirem-nos les coses un xic a l'esquena. Bé és veritat que els abundants tiberis i libacions a què era aficionat el pobre Arseni, ço que vaig poder comprovar quan va ésser el meu company en el viatge a Itàlia ara fa uns dos anys, huaràn contribuït a l'hemiplègia que l'ha fulminat. I aquest deport no crec que ni tu ni jo el practiquem, almenys amb intensitat perillosa.

Si no te n'has anat voluntari a Argèlia espero que ens veurem algun d'aquests dimarts de febrer. Naturalment que tinc moltes ganes de xerrar. Una bona abraçada

M. B. P. J.